

Abstrakt

Tato práce se zabývá konceptem krásy ve filosofii francouzské autorky Simony Weilové. Krása je v práci popsána v kontextu dalších pojmů filosofie Weilové, totiž představivosti a prázdna, odstvoření a pozornosti. Tyto pojmy jsou konfrontovány s estetickou teorií Immanuela Kanta, ze které Weilová vychází a zároveň ji v mnoha ohledech překračuje. Práce se snaží ukázat krásu ve filosofii Weilové jako prostřednici mezi Bohem a světem a jako jednu z forem implicitní lásky k Bohu. Důležitým pojmem pro popsání krásy bude nutnost, skrze kterou Weilová poukazuje také na bolestný aspekt svého pojetí krásy. Weilové chápání krásy je v práci ilustrováno její metaforou labyrintu, ve kterém krása vystupuje jako past, i jako výsledek průchodu labyrintem. Práce také zkoumá konkrétní projevy krásy ve světě, skrze které je možné krásu milovat. Těmi jsou podle Weilové především umění, věda a příroda.